

Danmark altsaa maatte lide under Trykket af en fremmed Indflydelse paa Dyrningen af Rigets indre Forhold, vilde de næste Skridt være en uundgaaelig Følge deraf, indtil vi vare komne tilbage til den Rilde, hvorfra saamange Ulykker ere udsprungne for Danmark, og som da ikke alene atter vilde være aabnet, men endogsaa vilde flyde rigeligere end forhen. Den danske Befolkning i Slesvig, som hidtil, naagtet Alt hvad den har maattet taale og lide, har hængt fast ved Danmark, vilde vende sig bort fra det Folk, som ikke kunde forsvare den, men selv havde opgivet den, og derved vilde vor bedste Støtte i Slesvig være tabt. Naar den gamle danske Provinds Slesvig, som efter at den længe havde været skilt fra Danmark, kom tilbage dertil igjen, og nu i henved halvaar andet Aarhundrede har været forenet dermed, atter skilles derfra, vilde derved rives et vigtigt Lem af det danske Statslegeme, og den Deel af dette, som blev tilbage, vilde da kun friste en kortvarig Tilværelse. Jeg tænker, at det er gaaet mange af Dem mine Herrer! som mig, at De have forelagt Dem selv det Spørgsmaal: „hvoreledes kan det da være kommet saavidt med vort Fædreland, at vi nu skulle opgive det Maal, hvorpaa det danske Folk under de 3 sidste Mars Begivenheder stadigen har havt sit Die henvendt“. Historien beretter om Folkeflag i tidligere Tider, som efterat have prydet sig med alle krigeriske Dyder, i Slægternes Følge hensank til Blodhed og Bellevnet, og derved bleve et let Bytte for taprere Folk, som de maatte underkaste sig; men det danske Folk har ikke svigtet sin berømmelige Fortid. Ingen skal i Danmarks Fortid kunne paavise Bedrifter, der staae over dem, der i de sidste 3 Aar ere udførte ved Fredericia og Frederiksstad, foruden Idsted og flere andre Steder. Vor Arme er vendt seierrig hjem efter at have udført sit Hverv, som var, at bringe Slesvig tilbage i vor Magt; og nu skulle vi staae i Begreb med, ikke at knytte Slesvig fastere til Danmark, men at fjerne det langt mere derfra, end det forhen har været! Dette er en Gaade, mine Herrer! men denne Gaade kan løses. Jeg sagde ved hiin Leilighed, at det kun er ved en fast Villie og et bestemt Sprog, at en

lille Stat som Danmark kan forskaffe sig Agtelse (Hør!), tilbagevise fremmede Magters Ansøksørelser og værne om sin Uafhængighed, men at den i Underhandlingernes Malstrøm maatte gaae tilgrunde. Vi have diplomatiseret for Meget, deri ligger Nøglen til Gaaden; vi have søgt Sympathier, men ingen fundet, og vi ville kjøbe Garantier paa samme Tid, som vi have Beviset ihænde for, at de helligste Garantier ikke bleve opfyldte, da vi behøvede og paafaldte dem. I Fordums Tid, da vi ikke havde andre Diplomater end vore Hærførere, da kunde en saadan Diplomat, der var klædt i Jern, svare Tydslands Keiser, da han fordrede vort Fædrelands Underkastelse under hans Overherfskab, at „Danmark kun kunde vindes ved Hærskold og tages med Staalhandsker“; men nu gjør man sig ikke den Uleilighed, at trække Staalhandsker paa, naar det kan vindes med Glacéhandsker. Føler De da ikke denne Krænkelse, denne dybe Fornedrelse! Jeg veed nok, at der er dem, som mene, at vi ikke skulle stille os paa Følelsernes Standpunkt, men lade den folde Fornuft bestemme vor Handlemaade (Hør! Hør!). Men, mine Herrer! er det dog ikke Følelserne, som er Rilden til vore bedste Gjerninger i Livet. Troer De, at de af vore Brødre, som hengave deres Liv paa de Balpladse, som jeg før nævnte, gjorde det blot, for at give Verden et Bevis paa, at den danske Tapperhed ikke var uddød og det danske Folk ikke vanslagt fra sine Forfædre! og at det ikke var Følelsen af den Uret og de Krænkelser, man vilde tilføie deres Fædreland, som indgav dem dette over den hos Mennesket saa naturlige Dødsfrygt seirende Mod! Om vi skulle lide en saadan Krænkelse, det vil afhænge af Kongen og det danske Folk. Da Kong Frederik den 7de i Spidsen for den danske Hær i Jylland udtalte de noksom bekjendte Ord: „Det skal ei skee!“ da gjentog Hæren disse Ord, og den har indløst dem; dersom Hans Majestæt nu i Spidsen for sit Statsraad vil udtale de samme Ord, og det danske Folk gjentage dem, og det tillige vil slutte sig som een Mand fast om sin Konge, saa vil det ei skee; thi et lidet Folk, som er enigt og har en fast Villie, er ikke saa let at overvinde, og det kan derfor vel være, at man ikke vilde gjøre de Dødfrel-